

Sygn. akt II CSK 12/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa T.D.
przeciwko „B...” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 5.400 (pięć
tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki T.D. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 3 sierpnia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Takie skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oznacza, że wniosek został oparty na dwóch wykluczających się przesłankach, przyjąć bowiem należy, że skoro w ocenie skarżącego występuje w sprawie zagadnienie prawne, to skarga oparta na zastosowanych przez Sąd przepisach, na tle których - jak twierdzi skarżący - powstało zagadnienie prawne, nie może być skargą oczywiście uzasadnioną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Odnosząc się do pierwszej z powołanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zauważyć należało, że skarżący, powołując się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego sprowadził je do pytania, „czy w świetle art. 762 k.c. istnieje potrzeba powoływania dowodu z opinii biegłego w sytuacji domagania się zwrotu od zlecającego uzasadnionych wydatków na lokal

służący wykonywaniu umowy agencyjnej (a udokumentowanych wszelkimi możliwymi innymi środkami dowodowymi jak faktury zakupu czy dowody zapłaty) w sytuacji gdy lokal ten pozostaje w użytkowaniu zlecającego od 6 lat”.

W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego. Istotnego zagadnienia prawnego nie stanowi bowiem kwestia o charakterze faktycznym lub wynikająca jedynie z twierdzonych przez skarżącego uchybień. Istotne zagadnienie prawne stanowi problem powstały na tle konkretnego przepisu prawa (materialnego, procesowego), mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, których wyjaśnienie ma wpływ nie tylko na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, ale także na rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Tych wymagań pełnomocnik powódki nie spełnił. Przedstawiona w skardze kwestia (nie istotne zagadnienie prawne) sprowadzała się do wniosku o wskazanie przez Sąd Najwyższy wytycznych koniecznych dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, a nie wyjaśnienie zagadnienia prawnego o szerszym znaczeniu. Już tylko ubocznie należało zauważyć, że nie jest możliwe abstrakcyjne rozstrzygnięcie kwestii, czy ocena zwrotu wydatków w rozumieniu art. 762 k.c. wymaga powołania dowodu z opinii biegłego. Przeprowadzenie takiego dowodu jest bowiem konieczne w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.).

Autor skargi kasacyjnej, uzasadniając drugą z powołanych przesłanek wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, tj. oczywistą zasadność skargi, wskazał, że „Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 762 k.c. uznając, że zwrot nakładów należy się z tytułu zawartej umowy agencyjnej po jej wypowiedzeniu, ale tylko co do rzeczy trwale niezwiązanych z lokalem oraz wykazania jej wartości dowodem z opinii biegłego”. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. brak jest argumentów uzasadniających twierdzenie, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Przedstawione w skardze rozważania nie

pozwalają również na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw

a.ł.